

- **Olasz temperamentummal**
- magyaros ízekkel Magyartésen

A víz, az ember és a társadalom

- **Munkatársunktól**

Békalencse, ártéri fák és gázló madarak a Körös magyartési gátján belül. Idilli táj, de vajon hol vannak belőle a nemzetközi környezeti tábor olasz és magyar lakói? Akiknek most a programjuk szerint dr. Bod Péter, a szentesi ornitológus-természetvédő vezetésével a hullámtér környezeti állapotának felmérésében és a szeméttől való megtisztításában kellene munkálkodniuk? Bizony nem tudhatták a tervezéskor Dan-

csó Mónika és Kertész Zoltán – akik a VE-GA Gyermek és Ifjúsági Szövetség projektjére szervezték ezt a tábort –, hogy július utolsó napjaiban, a víznek árja lesz az úr a Körös-Maros Nemzeti Park nyugati mezsgyéjén is. De se baj! Van vetítő és a hajdani kórházigazgató is hozta magával az évtizedek során készített diáit, hogy az olasz és a magyar diák megismerje a cserebökényi puszták márdárvilágát is.

(Riportunk a 7. oldalon.)

Ember legyen a talpán, aki eldönti, melyik az olasz és melyik a magyar táborlakó Magyartésen, de hogy a faluban igencsak megcsodálták őket, annyi szent! (DV-fotó)

● Olasz temperamentummal - magyaros ízekkel Magyartésen

A víz, az ember és a társadalom

Akik nem csupán beszélnek a környezet védelméről, hanem le is hajolnak miatta... (DV-fotó)

de a mieinké bizony csak kettő... A magyar „oldal” meg a vébészereplésükkel élcelődik, s ez bizony máig mély nyomot hagyott az olasz fiúkban, úgyhogy gyorsan témát is váltanak. Lesz „visszavágója” ennek a tábornak is, folytatják sportnyelven, jövő nyáron ugyanis a vegások a meleg vízi források és a vulkánok hazájában, az általuk szervezett „A tűz, az ember és a társadalom” című projekt résztvevői lehetnek. Itt viszont Magyartésen a tűz helyén a víz áll, s e két elem nemdebbár jócskán ellentéte egymásnak. De az ellentétek olykor vonzzák egymást, mint itt a tábortban is, ahol a lányok és a fiúk egymás kezét fogva hallgatták a madártani előadást is...

Tari Éva, a Gyöngyös alatti Visznekről azt mondja, neki elsősorban az angol és az olasz nyelv gyakorlása jelent segítséget az egyetemi tanulmányaihoz, a környezetvédelmen kívül. A szolnoki Szekeres Zsolt, aki szintén Debrecenben tanult, Dancsó Mónika barátjaként

folyt. →

Védelem...

A nagy víz „beleszólt” a vegások magyartési táborának programjába

Igencsak meglepődtem, amikor Valeria Ibello, a Magyartésen táborozó tizenöt olasz fiatal vezetője azt állította: Nápoly környékén koszosabbak a vizek és azok partjai, mint nálunk, a Tisza és a Körös mentén. Bár akkor még nem láthatta a Kurca partján a bozótok sűrűjébe csempészett építési törmelékét, a megunt sezlont és az egyéb háztartási hulladékokat. A megáradt folyóink pedig megelőzték a környezetvédeket, hiszen – feltételezem – onnan is lett volna mit

elvinnünk a víz elől. Nos, visszatérve az olasz vizekre! Mi magyarok szívesen töltjük mostanában arrafelé a nyár egy részét. S ha már így viszik htrünk a Vezűv lábához, hogy itt aztán semmi vész, akkor ott se „piszkoljunk” bele ebbe a tudatba!

Mert ezzel már nem csak a mások környezetét, a magunk becsületét is védennék...

R. J.

Magyartés. A köz-igazgatásilag Szenteshéz tartozó aprócska település, évek óta ott-hont ad a VE-GA Gyermekek és Ifjúsági Szövetség által szervezett táboroknak. Tizenöt olasz és tíz magyar egyetemista és főiskolás tüzte most itt a zászlajára a környezetvédelmet. Beszélnek róla és tesznek is a védelméért. Mert hogy a környék nevezetességeivel ismerkedve, útközben le is hajolnak a szeméért, amiből az olaszok állítása szerint, náluk sincs hiány. No, és a programokból se a magyartési táborban, amely még a kultúrát is nemzetközivé teszi majd a végén. Az európaisághoz ugyanis ez is szükséges!

A Körös bal partján fekvő kis falunak volt tanácsházáján nagy a sürgés-forogás kora délelőtt. Keveredik a magyar szó az olaszal, s időnként a közös nyelvel: az angollal. A lányok a konyhában serénykednek, a fiúk az udvaron néhány éve elültetett 126 fácskát öntözik. Az egykori tanácselnök hajópadlóval borított szobájában – a Lenin-kép helyén – kétnyelvű program hirdeti:

„Nemzetközi környezeti tábor, Szentesh-Magyartés, 1998. július 23–augusztus 1.” *Koromné Seri Anikó*, a megalakulása óta, az országos toplista első öt helyezettje között lévő – szentesi székhelyű VE-GA Gyermekek és Ifjúsági Szövetség irodavezetője, *dr. Bod Pétert* üdvözl.

– Elmarad a túránk – kesereg a madarak kiváló ismerője, a szentesi kórház egykori igazgatója, majd belenyúl a táskájába. – Sebaj, itt vannak a diák! S itt van a tizenöt olasz és a tíz magyar diák is, akik a falirakkal „díszített” színházterem vetítővászná előtt ülnek „karéjban”.

A főorvos úr pedig mesél. S ahogy az évtizedek alatt összegyűjtött tapasztalatait átadja a cserebökényi puszták madárvilágáról, a lány szellő madárcsicsergést

hoz be az ablakon. Hangos dobogással jelzi az előadás végén az egyetemista és főiskolás, hogy tetszettek Bod doktor fotói és szavai.

Amíg a táborlakóknak *Kun Péter*, a VE-GA szervezője bográcsba készíti a keménytarhonyához szükséges hozzávalókat és *Dancsó Istvánné*, az egyik lelkes szülő a „háttérben” segítkezik az ifjú környezetvédők mellé telepszem.

● *Hogyan ismerkedtetek meg a szentesi vegásokkal? – kérdezem az olaszok vezetőjét.*

– Tavaly januárban egy görög tanulmányúton találkoztam *Korom Pállal*, az egyesület vezetőjével – válaszol *Valeria Ibello*, a Nápoly környéki *Lux* in Fabula nevű ifjúsági szervezet szószólója. – Ott fogalmazódott meg az ötlet, hogy a németekkel és magyarokkal

közösen, szervezhetnék egy nemzetközi környezetvédelmi táborot itt Magyartésen. Nos, a németek lemondták, mi viszont itt vagyunk.

● *Hogy érzitek magotokat a gulyás és a puszták világában? –* fordulok egy másik olasz lányhoz.

– Nagyon szép minden, csak ti magyarok túlságosan fűszeresen ékeztetek... – mondja *Clara Manno*, majd az előző esti bográcsos csülökpörkölt fzeit idézve, legyez néhányat a kezébe a szája elé. Majd *Clara* sorolja: ők egy Nápoly melletti nagyvárosi agromerátműből érkeztek, és számukra óriási élmény a természet eme kézzelfogható közelsége. S hogy ez mennyire testközelű? Nos, itt láttak először gólyát, és számukra az ilyen méretű galambok is kisebb csodának számítanak, amik a

magyartési házak tetején turbékolnak.

● *No, és ennyi szemét bortja-e az olasz földet, mint a miénket? –* kérdezem ismét *Valeriát*.

– Nálunk, Olaszországban sokkal több hulladék van a folyókban és a tengerparton, mint amennyit eddig itt láttunk.

– No, majd láttok itt is! – szól közbe *Kertész Zoltán*, a VE-GA külügyi ügyvivője, aki az illegális személerakó helyekre céloz. De nem csak a szavaival, hiszen a tíznapos tábor hátralévő idejében benyúlnak majd a bokrok alá is, folytatja. Majd a programfüzet előző napi rendezvényei felől érdeklődve, nagy derültséget vált ki kérdésem: ki nyerte az olasz–magyar focimeccset? Az ugyanis nem eldöntött, hogy őt, vagy hat volt-e az olasz gólok száma,

ismerkedett meg a vegások országos nagy csapatával. S hogy miben más ez a szövetség mint a többi? Zsolt szerint a hangulatában, a politikamentességében és a családiasságában. *Szívós Tibor*, aki született szentesi, pedig azt mondja, hogy eddig nem találkozott olaszokkal, de nagyon tetszik neki a temperamentumuk. No és neki mi a legnagyobb élménye ebben a táborban? Az, mondja, hogy megmutathatja, hogy hol nőtt fel és mi a fontos Szentes környékén. Mert abból bizony van egy néhány: Ópusztaszer a nemzeti emlékparkkal, a szentesi szivattyútelep a muzeális gépeivel, a Kurca-part a kotróhajóval és a földiakkal, a Körös–Maros Nemzeti Park a növény- és állatvilágával, amire maga vezette a kenutúrát a minap.

De az olaszok sem jöttek ám üres kézzel, nekik *Pozzuoli* és *Monte Nuovo* természeti kincsei a fontosak, s ezt diaképes előadáson mutatják be a magyaroknak, teszi hozzá *Dancsó Mónika*, a VE-GA elnökhelyettese. Majd arra a kérdésemre, miért pont a környezetvédelmet tüzték a táboruk zászlajára, így válaszol: – Az Európai Unióhoz csatlakozásunknak ez egy nagyon fontos szegmense. Nos, ezen a közös kapaszkodóponton keresztül, jobban meg tudjuk ismerni egymás munkáját és mi eddig is sokat foglalkozunk e témával. Hiszen nem elég ilyen szép helyekre születni, ezt meg is kell őrizni!

● *Menjünk egy kicsit előre az időben! Az utolsó este táborútz lobog Magyartésen... –* fordulok a búcsúszószám előtt *Kertész Zoltánhoz*.

– Hangulatos zárást terveztünk, ami olyan úticsozogot ad minden résztvevőnek, melyet sokáig a szívében hordozhat, s általa kedve lesz a jövőben is barátokhoz más európai népek fiataljaival. Az olasz és a magyar költők verseivel előbb az anyanyelvükön búcsúzzunk egymástól, majd végül angolul, hogy mindenki megértse...

Révész János